

Arrest

nr. 42 232 van 23 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Uw ouders hadden veel vrienden, onder wie A. K. (...), die tot de Bahai-gemeenschap behoorden. Op deze manier kwam u in contact met het bahaïsme. Na de dood van uw vader, in 1992, kreeg u problemen met uw oom, een religieuze fundamentalist met contacten bij mollahs en die uit was op uw vaders erfenis. Uw oom, die van uw interesse voor het bahaïsme op de hoogte was, dreigde er regelmatig mee de autoriteiten hiervan op de hoogte te brengen. Omwille van een depressie uitgelokt door een stukgelopen relatie verhuisde u tijdelijk naar Shiraz. Omwille van uw geloofsovertuiging werd u er in 1995 door onbekenden aangevallen. Na uw terugkeer naar de hoofdstad werd u opnieuw het slachtoffer van fysieke agressie. Tevens werd u geregeld op straat door mensen uit de buurt beledigd. In de tweede maand van 1382 (Perzische kalender; stemt overeen met april-mei

2003) werd u door enkele mannen van de sportfederatie omwille van uw geloofsovertuiging opgepakt. Gedurende een week werd u op een onbekende plaats opgesloten en tijdens uw detentie werd u geslagen. Voor uw vrijlating moest u een beloftebrief tekenen. Na uw vrijlating gingen de bedreigingen en de beledigingen op straat gewoon door. Op een bepaald moment bracht een vriend van u, P. (...), u en uw zakenpartner, K. (...), in contact met K. (...), een kolonel van de Sepah. Deze persoon kon u en uw zakenpartner bij de aankoop van goedkope goederen voor jullie winkel helpen. U wilde tevens met K. (...) goede contacten opbouwen omdat hij u misschien zou kunnen helpen om een nieuw paspoort te verkrijgen nadat uw vorig paspoort in 1999 in beslag genomen werd door de Dienst Paspoorten. Op 15/10/1382 (05/01/2004) kocht u enkele zakken rijst voor uw winkel aan. Enkele dagen na deze aankoop kreeg u in uw winkel bezoek van een journalist. Hij had in de zakken rijst die hij in uw winkel had gekocht een stuk papier ontdekt waaruit bleek dat de zakken eigenlijk bestemd waren voor de slachtoffers van de aardbeving in Bam. De journalist dreigde ermee deze informatie aan het licht te brengen. Uw zakenpartner en een collega, J. (...), trokken toen zelf naar de Sepah om over deze zaak informatie te vergaren. Ze keerden niet meer terug. P. (...) liet u weten dat K. (...) en J. (...) gearresteerd waren. Hierop dook u op aanraden van P. (...) onder. Later vernam u dat mensen in burger naar de sportclub, waarvan u lid was, waren geweest en vragen over uw geloof hadden gesteld. Tevens vernam u dat er bij K. (...) thuis een huiszoeking was uitgevoerd. Nadat op 22/10/1382 (12/01/2004) het Ettelaat (Ministerie van Informatie) in de sportclub naar u kwam vragen - volgens u omdat ze wisten dat u er een andere religieuze ideologie op nahield - ,besloot u Iran te ontvluchten en trok u naar België. Op 4 februari 2004 diende u hier een asielaanvraag in. U verklaarde niet meer naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees er omwille van uw interesse voor het bahaïsme de doodstraf te krijgen. Na uw aankomst in België vernam u dat er bij uw moeder op 8 maart 2004 een huiszoeking gedaan werd waarbij ondermeer uw identiteitsdocumenten in beslag genomen werden. Ook zou uw moeder één dag meegenomen zijn voor ondervraging. In België volgt u opleidingen in een Bahai-centrum, maar u bent nog steeds niet officieel aanvaard in de Bahai-gemeenschap. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: enkele foto's in het kader van een aantal karateactiviteiten in Iran; een karatecertificaat; twee attesten van een door u in Iran gesteund rusthuis; de Belgische geboorteakte van uw zoon uitgereikt op 7 mei 2009 te Antwerpen; een verklaring van een zekere N. R. (...)waaruit enkel blijkt dat de door u gevraagde documenten toegekomen zijn; een les over het bahaïsme; een brief van de hierboven vermelde A. (...) ter bevestiging van uw asielrelaas; het Australisch nationaliteitscertificaat van A. (...) die omwille van zijn bahai-geloof naar Australië trok; A. (...)’ s curriculum vitae; en een rapport van Amnesty International over de algemene situatie van de mensenrechten en van de (religieuze) minderheden in Iran.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kan er opgemerkt worden dat u uw identiteit geenszins aannemelijk gemaakt heeft. U legde immers geen enkel Iraans identiteitsdocument neer. In dit verband verklaarde u dat u uw identiteit niet kon aantonen omdat al uw identiteitsdocumenten bij een huiszoeking in beslag genomen zijn (CGVS 05/10/2009, p.7). Dit is hiervoor evenwel geen afdoende uitleg. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal (toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt immers dat uw identiteit aangetoond kan worden aan de hand van de shenasnamehs (geboorteboekjes) van uw ouders, die u eventueel via uw adoptiezus - die u overigens voor het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 5 oktober 2009 nooit eerder vermeldde (DVZ, vraag 32; CGVS-vragenlijst 12/09/2004, p.4-5) - zou kunnen verkrijgen. Hiermee geconfronteerd repliceerde u dat uw moeder iets meer dan een jaar voor het gehoor van 5 oktober 2009 op het Commissariaat-generaal overleden is en dat u met uw adoptiezus geen contacten onderhoudt (CGVS 05/10/2009, p.6-9). Deze uitleg is evenmin afdoende, daar u toegaf dat u (theoretisch) de mogelijkheid had om haar te contacteren en daar u uw moeders overlijden via haar vernam, wat er veeleer op wijst dat uw zus wél bereid is om u informatie te verstrekken. Toen u hierop gewezen werd, gaf u aan dat u het wel geprobeerd had, maar dat u desondanks de shenasnamehs niet kreeg (CGVS 05/10/2009, p.8). Deze stelling is echter weinig geloofwaardig, daar uw zus blijkbaar wel bereid was, zoals reeds aangehaald, om u van uw moeders dood op de hoogte te brengen. Er dient dan ook besloten te worden dat u niet aannemelijk maakte waarom u uw identiteit niet kon aantonen. Nochtans kan er redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij/zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn/haar identiteit enigszins kunnen staven. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoot, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

Dat er geen duidelijkheid is betreffende uw reële situatie en de redenen waarom u uw land verlaten hebt, blijkt tevens uit het feit dat u omwille van een aantal inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen evenmin uw beweerde vluchtmotieven, i.e. uw vrees omwille van uw interesse voor het bahaïsme door de Iraanse autoriteiten vervolgd te worden, aannemelijk gemaakt heeft. Zo verklaarde u bij het eerste gehoor dat bahai in Iran meetings organiseren, dat die meetings ondermeer in het huis van K. E. (...) plaatsvonden en dat u tijdens een van dergelijke meetings het bahai-geloof aanvaardde (CGVS 09/12/2004, p.2). Bij het tweede gehoor beweerde u evenwel dat u nooit aan bahai-bijeenkomsten of –meetings deelnam, ook niet bij K. E. (...), omdat die enkel bestemd waren voor zij die als bahai geboren waren. Over het bahaïsme discussieerde u altijd op straat en nooit binnenskamers. Bovendien nam u nooit deel aan een activiteit of ritueel waarbij u het bahaïsme aanvaardde. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, ontkende u vroeger een dergelijke verklaring afgelegd te hebben en weet u de contradictie aan een slechte vertaling door de tolk (CGVS 05/10/2009, p.13-14). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is hiervoor geen afdoende uitleg. Daarnaast liet u bij het gehoor d.d. 9 december 2004 nergens blijken dat er met de tolk problemen waren. Voorts verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat enkel T. (...) en A. (...) u informatie over het bahaïsme bezorgden (CGVS 09/12/2004, p.5), terwijl u bij het tweede gehoor zei dat naast die twee ook nog een oude man, van wie u de naam nooit kende, en vrouwen u over het bahaïsme informeerden (CGVS 05/10/2009, p.15). Deze inconsistenties zetten dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde interesse voor het bahaïsme in Iran danig op de helling.

Daar de geloofwaardigheid van uw bahai-interesse in Iran ernstig ondermijnd wordt, wordt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat u omwille van deze interesse voor het bahaïsme in Iran reeds meermaals problemen kende ondergraven. Dit blijkt vooreerst uit een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen betreffende deze problemen. Zo verklaarde u in verband met uw arrestatie in 1382 omwille van uw interesse voor het bahaïsme - waarvan u overigens geen enkel begin van bewijs, bijvoorbeeld van de medische verzorging die u na uw arrestatie zou hebben gekregen, aandroeg (CGVS 05/10/2009, p.16) - aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tijdens uw toenmalige gevangenhouding elke dag ondervraagd werd en dat er u vanalles over bahai gevraagd werd, maar dat u alles ontkende. U voegde er verder aan toe dat u tijdens de ondervragingen altijd werd geblinddoekt (DVZ, vraag 42). In strijd hiermee verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u tijdens uw opsluiting niet werd ondervraagd en zei u dat u niet geblinddoekt werd omdat er in de cel toch geen licht was (CGVS 09/12/2004, p.7-8). Dat er aan uw problemen in Iran weinig geloof gehecht kan worden blijkt eveneens uit het feit dat u bijzonder weinig informatie heeft betreffende de problemen die uw familieën/ of kennissenkring die in Iran achterbleef ten gevolge van of in verband met uw meest recente problemen zou hebben ondervonden. Zo heeft u geen enkele informatie over uw collega's K. (...) en J. (...) die naar aanleiding van het rijstincident gearresteerd werden. U weet helemaal niet wat er sinds hun arrestatie met hen gebeurde. U wil het immers niet weten omdat u alles wat er in Iran gebeurde probeert te vergeten (CGVS 05/10/2009, p.13). Voorts wist u betreffende uw moeders ondervraging d.d. 8 maart 2004 niet te vertellen of de Iraanse autoriteiten aan uw moeder over uw verblijfplaats of over uw geloofsinteresse vragen stelden. U wist evenmin door wie uw moeder ondervraagd werd en u kon niet met zekerheid zeggen of uw cursussen over het geloof toen in beslag genomen werden (CGVS 09/12/2004, p.17). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien de problemen die uw familieleden en collega's tijdens en na uw vertrek uit Iran zouden hebben gekend het rechtstreekse gevolg zouden zijn van of rechtstreeks verband zouden houden met uw eigen problemen en u deze problemen van uw omgeving niet aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, ernstig ondergraven.

Deze bevinding wordt nog extra bevestigd doordat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Nochtans onderhield u tot het overlijden van uw moeder iets meer dan een jaar voor het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, zoals reeds aangehaald, met uw familie in Iran telefonische contacten. Zo weet u niet of er een juridische procedure tegen u gestart is en of er, indien dit het geval zou zijn, reeds een vonnis gevelde is. Voor deze gebrekkige kennis betreffende uw juridische situatie in Iran gaf u de weinig afdoende uitleg dat het voor u duidelijk is dat de autoriteiten geen vonnis zouden bezorgen (CGVS 09/12/2004, p.18; 05/10/2009, p.12-13). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op het feit dat u uw identiteit geenszins aannemelijk gemaakt heeft en gelet op het feit dat u noch uw arrestatie in 1382, noch de problemen in verband met het rijstincident aannemelijk gemaakt heeft, dient er dan ook besloten te worden dat u evenmin aannemelijk gemaakt heeft dat de Iraanse autoriteiten in Iran reeds van uw interesse voor het bahaïsme op de hoogte waren. Door het afleggen van deze bedrieglijke verklaringen in verband met uw problemen in Iran ten gevolge van uw interesse voor het bahaïsme komt uw geloofwaardigheid dan ook fundamenteel in het gedrang. De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn niet alleen van die aard dat zij het onmogelijk maken, zoals reeds aangehaald, om een coherent beeld van uw werkelijke achtergrond te krijgen, maar zij zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van de door u in België gemanifesteerde interesse voor het bahaïsme onmogelijk maken. Ook voor de beoordeling van die feiten of het risico ten gevolge van die feiten is het immers van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, eventuele relaties met de autoriteiten, vroeger verrichte activiteiten, ... Door het bedrieglijk karakter van de door u in Iran aangehaalde vervolging maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Zo blijkt dat, naast het feit dat uw identiteit helemaal niet vast staat, u in België helemaal geen bekeringsdrang aan de dag legt. U vindt immers dat men niet verplicht kan worden om van geloof te veranderen en dat u niet zoveel informatie heeft om mensen daadwerkelijk te bekeren. U let zelfs in België erg goed op en u praat niet met om het even wie over uw geloofsovertuiging. Bovendien blijkt uit niets in uw verklaringen dat u binnen de Bahai-gemeenschap een vooraanstaande positie bekleedt. Uw interesse voor het bahaïsme vertaalt zich in de praktijk immers enkel in het volgen van een aantal bahai-opleidingen en in het toepassen van uw opgedane kennis in uw dagelijks leven. U werd immers door de Belgische Bahai-gemeenschap nog steeds niet officieel als bahai aanvaard, u zetelt evenmin in het bestuur ervan noch bekleedt u er enige functie (CGVS 05/10/2009, p.5; p.17). Het feit dat u nog steeds niet officieel bahai bent en dat uw activiteiten in België een beperkte omvang hebben noopt er dan ook toe te besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft omwille van uw interesse voor het bahaïsme in België bij terugkeer naar Iran een verhoogd risico op vervolging of op ernstige schade te lopen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De foto's van een aantal karateactiviteiten in Iran, het karatecertificaat, en de attesten van een door u gesteund rusthuis kunnen niet in overweging genomen worden als een bevestiging van uw identiteit, daar het hier geenszins om officiële Iraanse identiteitsdocumenten gaat. De Belgische geboorteakte van uw zoon bevestigt enkel zijn identiteit maar niets meer. A. (...)s documenten en de bahai-les bevestigen enkel uw interesse voor het bahaïsme, waaraan in deze beslissing niet meteen getwijfeld wordt. Deze documenten doen echter geen afbreuk aan bovengedane beslissing dat u niet aannemelijk gemaakt heeft bij terugkeer naar Iran een verhoogd risico op vervolging en/of ernstige schade te lopen. Verder dient er, betreffende het rapport van Amnesty International over de algemene situatie van de mensenrechten en van de (religieuze) minderheden in Iran, eveneens opgemerkt te worden dat dit document niet van die aard is dat het bovenstaande vaststellingen kan doen wijzigen. Het betreft hier immers een beschrijving van een algemene situatie in uw land van herkomst. Uit deze algemene verslechterde context, die overigens niet door het Commissariaat-generaal betwist wordt, kan echter niet zonder meer een persoonlijke tegen u gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een voor u persoonlijk bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden, temeer daar hierboven gebleken is dat uw opeenvolgende verklaringen inconsistent zijn en dat uw vluchtmotieven uit Iran bijgevolg bedrieglijk zijn. Ten slotte brengt de handgeschreven verklaring van N. R. (...) geen enkele relevante informatie aan betreffende uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM. Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de beslissing waarbij hem het statuut van vluchteling en subsidiaire bescherming werd geweigerd.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM, merkt de Raad op dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoeker wenst te benadrukken dat waar geoordeeld wordt dat hij niet het nodige gedaan heeft teneinde identiteitsdocumenten te bekomen, hij wel degelijk contact heeft opgenomen met zijn zus maar zij hem niet wou/kon helpen uit vrees om zelf in de problemen te geraken. Met betrekking tot de meetings betoogt verzoeker dat er in Iran geen officiële meetings over het Bahaïsme of officiële Bahai-bijeenkomsten zijn, daar dit te gevaarlijk is. Verzoeker had wel contact met zijn vriend K. E. en zij discussieerden wel met elkaar over hun religie en praatten erover en wisselden boeken uit. Aangaande zijn arrestatie voert verzoeker aan dat hij geblinddoekt werd tijdens de arrestatie maar erna niet meer. Hij werd voornamelijk geslagen en geïntimideerd maar niet echt ondervraagd.

Verzoeker meent nog steeds dat de tolk tijdens zijn eerste interview niet alles letterlijk heeft vertaald zoals hij zou moeten en dat hij soms zaken toevoegde waardoor er blijkbaar een aantal zaken misbegrepen zijn geworden door de Commissaris-generaal.

Ten slotte betoogt verzoeker nog dat hij eenmaal contact heeft gehad met de vrouw van K. maar zij hem geen informatie kon geven. Bovendien, zo stelt verzoeker, was het ook zeer gevaarlijk om via de telefoon over dergelijke zaken te spreken.

2.2.4.2. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker geen enkel bewijskrachtig document bijbrengt ter ondersteuning van zijn identiteit, hetgeen verzoeker niet betwist doch tracht te verklaren door de onwil van zijn zus. De Raad is evenwel van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekers (stief)zus onwillig zou zijn hem te helpen bij het verkrijgen van enig bewijs aangaande zijn identiteit, indien zij hem wel uit eigen beweging op de hoogte heeft gebracht van het overlijden van zijn moeder. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 5 oktober 2009 (administratief dossier, stuk 3, p. 9) op de vraag hoeveel dagen hij nodig heeft om aan de shenasnameh te geraken stelt slecht vier tot vijf dagen nodig te hebben en dit kan bekomen door toedoen van een persoon die naar Iran gaat. Verzoeker geeft derhalve zelf aan ook zonder de tussenkomst van zijn (stief)zus de shenasnamehs van zijn ouders te kunnen bekomen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de

geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Immers kan er door het ontbreken van enig identiteitsdocument geen uitsluitel gegeven worden over waar verzoeker voor zijn vertrek naar België werkelijk heeft verbleven of van welke regio hij afkomstig is.

Waar verzoeker met betrekking tot de meetings stelt dat het Commissariaat- generaal hem blijkbaar niet goed heeft begrepen en een foute conclusie heeft gemaakt daar er in Iran geen officiële Bahai-bijeenkomsten zijn, en hij wel contact had met zijn vriend K. E. met wie hij over hun religie praatte, merkt de Raad op dat verzoeker also verwijst naar de verklaringen welke hij aflegde voor de Commissaris-generaal tijdens zijn tweede verhoor (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 5/10/2009, p. 13-14). Waar verzoeker verder betoogt dat hij tijdens zijn arrestatie geblinddoekt werd, maar erna niet meer, hij voornamelijk werd geslagen en geïntimideerd maar niet echt ondervraagd, stelt de Raad vast dat verzoeker also wederom verwijst naar één versie van zijn verklaringen, met name deze afgelegd voor de Commissaris-generaal tijdens zijn eerste verhoor (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 9/12/2004, p. 7-8). Het louter opteren voor één versie van de feiten weerlegt de door de Commissaris-generaal vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en betrekking hebbend op de kern van verzoekers asielrelaas – welke eenvoudigweg terug te vinden zijn in de gegevens van het administratief dossier – evenwel niet. Er anders over oordelen zou immers elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Waar verzoeker de manifeste tegenstrijdigheden met betrekking tot de meetings en zijn arrestatie tracht te verklaren aan de hand van het *“niet altijd simultaan”* vertalen door de tolk, stelt de Raad vast dat verzoeker na confrontatie met deze tegenstrijdigheden louter hypothetisch stelt dat de tolk tijdens het eerste interview niet alles letterlijk heeft vertaald en soms zaken toevoegde. De Raad wijst er echter op dat ten aanzien van het gehoorverslag van de Commissaris-generaal een vermoeden van wettigheid geldt tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoeker beperkt zich *in casu* tot loutere beweringen die hij niet uitwerkt aan de hand van concrete gegevens. Verzoeker duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling het gehoor op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. De desbetreffende tegenstrijdigheden vastgesteld door verwerende partij worden derhalve op bovenstaande wijze niet weerlegd.

Ten slotte betoogt verzoeker met betrekking tot de vaststelling van de Commissaris-generaal dat hij bijzonder weinig tot geen informatie heeft betreffende de problemen die zijn familie en/of kennissenkring in Iran kent ten gevolge van de door hem voorgehouden problemen, dat hij nog contact heeft gehad met de vrouw van K. maar zij geen informatie kon geven, hetgeen bovendien zeer gevaarlijk is om via de telefoon te bespreken. De Raad wijst er echter op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat niettegenstaande verzoeker aldus nog contact heeft met een kennis, hij geen verdere informatie kan verstrekken over de gevolgen van de problemen van zijn kompanen en dus de gevolgen van zijn problemen in zijn land van herkomst. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker zelfs op de vraag *“Dus in feite wil u niet meer weten wat er met hen gebeurde”* antwoordde *“ja, inderdaad van niemand wil ik het weten”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 5/10/2009, p. 13). Dit wijst op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse die van aard is de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging dermate te relativiseren dat ze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas. Ten slotte merkt de Raad nog op dat waar verzoeker wijst op het gevaar dergelijke zaken via de telefoon te bespreken, deze informatie ook op andere dan telefonische wijze kan worden bekomen.

2.2.5.1. Verzoeker stelt verder wel degelijk te voldoen aan de criteria van de Conventie van Genève. Het staat immers niet ter discussie dat de huidige situatie nog steeds precair is voor de burgers die er wonen en die behoren tot een religieuze minderheid.

Sinds de bekendmaking van de verkiezingsuitslag op 13 juni 2009 is de situatie in sommige wijken in Teheran en in verschillende andere steden erg gespannen. Er vinden dikwijls protestacties plaats, deze lopen regelmatig uit op geweld waarbij al verschillende slachtoffers zijn gevallen en steeds een groot aantal arrestaties gebeurt. Spanningen hebben geleid tot verscherping van controles en toezicht door de Iraanse veiligheidsdiensten. Lokale spanningen hebben nog steeds een weerslag op de veiligheid van reizigers in gebieden dicht bij de Iraakse grens. Het is niet uitgesloten dat de interne politieke situatie en de toegenomen spanning tussen Iran en de internationale gemeenschap, met in het bijzonder de nucleaire kwestie, een ongunstig effect hebben op het reizen naar en in Iran. Verzoeker verwijst voorts naar het reisadvies over Iran en naar het rapport van 2009 van Amnesty International.

Verder betoogt verzoeker dat men hem zoekt omwille van zijn religie en hij niet kan terugkeren naar Iran omdat hij vreest voor persoonlijke vervolging gelet op zijn sympathie voor de Bahai-religie. Verzoeker vreest indien hij terug dient te keren dat hij dadelijk zal gearresteerd/gefolterd/mishandeld worden.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van Iran, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst is in casu irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Iran (RvS 25 september 2007, nr. 174.848; RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). Verzoekers verwijzing naar het rapport van 2009 van Amnesty International maakt een algemene verwijzing uit naar een aantal vaststellingen van een internationale mensenrechtenorganisatie. Verzoeker betreft deze evenwel niet op zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Dit rapport volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Daarenboven merkt de Raad op dat de verwijzing naar het reisadvies en het rapport van Amnesty International betreffende de algemene situatie in Iran en het bijbrengen hiervan bij het verzoekschrift door verzoeker ter ondersteuning van zijn asielrelaas niet vermag de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

2.2.6.1. Verzoeker betoogt dat de materiële motiveringsplicht geschonden is door het Commissariaat-generaal doordat men hem gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan. Het Commissariaat-generaal dient in haar beslissing te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut en dient zich te baseren op objectieve informatie of informatie uit het administratief dossier teneinde te kunnen stellen dat hij geen aanspraak kan maken op het statuut van de subsidiaire bescherming. De motivering van de Commissaris-generaal is manifest ontoereikend op dit vlak en op geen enkele wijze verwijst ze naar het administratief dossier of enige objectieve informatie waaruit blijkt dat verzoeker, die sympathieën heeft voor het Bahaïsme, veilig zou zijn bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verder stelt verzoeker dat de bestreden beslissing stelt dat er geen twijfel over bestaat dat hij wel degelijk interesse heeft voor het Bahaïsme en dat hij in België actief is als lid. Vervolgens geeft verzoeker citaten uit het rapport van Amnesty International weer, waaruit blijkt dat leden van een aantal religieuze minderheden nog steeds het slachtoffer zijn van discriminatie, intimidatie, willekeurige arrestaties en beschadiging van gemeenschapseigendommen. Tevens citeert verzoeker uit informatie van het UNHCR, refworld. Verzoeker meent op basis van zijn sympathieën voor het Bahaïsme een persoonlijk risico op ernstige schade te lopen. Uit het document van Amnesty International en refworld van UNHCR blijkt duidelijk dat dergelijke sympathieën voor dergelijke religieuze minderheid of religie in Iran niet aanvaard worden en er risico bestaat op vervolging en willekeurige arrestaties. Het kan niet ontkend worden dat hij zich met deze sympathieën bezighoudt en louter en alleen op basis hiervan kan vervolgd worden in Iran, aldus verzoeker.

2.2.6.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

De Raad wijst erop dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent echter niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is het wel degelijk mogelijk dat de status van subsidiaire bescherming niet wordt toegekend op basis van dezelfde motieven als die waarop de weigering van de vluchtelingenstatus berust.

Met betrekking tot verzoekers sympathieën voor het Bahaïsme merkt de Raad op dat verzoeker met de door hem bijgebrachte informatie geenszins aantoont dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Immers blijkt uit deze informatie niet dat personen die enkel een interesse vertonen voor deze religie problemen kennen in Iran. Verzoeker zelf vertoont enkel deze interesse en is nog steeds niet officieel aanvaard als Bahai (administratief dossier, stuk 3, verhoorverslag CGVS van 5 oktober 2009, p. 5) en derhalve evenmin bekeerd waardoor hij nog steeds moslim is. De Raad is dan ook de mening toegedaan dat de Commissaris-generaal terecht kon oordelen dat verzoeker niet aannemelijk heeft weten te maken omwille van zijn loutere interesse voor het Bahaïsme in zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade te zullen lopen. Deze motivering blijft derhalve overeind.

2.2.7. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker de beoordeling van de door hem neergelegde documenten ongemoeid laat zodat deze als niet betwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is en hij niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij omwille van zijn loutere interesse voor het Bahaïsme een risico loopt bij terugkeer naar Iran. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas en evenmin op zijn voorgehouden interesse voor het Bahaïsme teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoonde dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden aangenomen.

2.2.9. Het enige middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT